

6 Maaneders Forbedringshuusarbejde, men dette er forandret ved Placat af 12te Juni 1816, hvorefter der ikke mere kan idømmes Straf af Forbedringshuusarbejde i 6 Maaneder eller derunder. — Straffen for 1ste Gang begaaet Dvaffsalveri er Bøder og kun Bøder. Imidlertid forstaaer det sig af sig selv, at den samme Regel gjælder i dette, som i alle lignende Tilfælde, at den, som ikke har Gyne til at betale Bøderne, skal affone dem. Forsaavidt samme ærede Rigsdagsmand har bemærket, at der gives „kloge Folk“, som ikke ere Læger, men dog forstaae sig paa at curere, navnlig udvortes Sygdomme, saa skal jeg ikke nægte, at der gives saadanne Folk, men Forordningen af 5te September 1794 indeholder ogsaa en Anviisning til, hvorledes saadanne Folk kunne faae Tilladelse til at udøve Lægepraxis i en vis enkelt Retning. En saadan Tilladelse gives ogsaa nu og da (Næe: Nu og da!), ja „nu og da“ — siden man gjentager mine Ord, — men ikke meget hyppigt, fordi det i det Hele taget ikke antages at være til Gavn. Forsaavidt en Læge imidlertid skulde have opgivet en Patient og erklæret, at han ikke staaer til at curere, da kan, som jeg for bemærkede, efter hvad i Praxis er antaget, Enhver forsøge at hjælpe en saadan Patient, uden derved at udsætte sig for Straf.

Safs: Idet jeg takker den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn for de Dplysninger, han har givet, angaaende Forordningen af 5te September 1794 og mit lille Lovforslag, troer jeg virkelig, at vi ere blevne mere enige, end jeg maatte antage ved Begyndelsen af hans Foredrag, thi hvis jeg ikke aldeles misforstod ham og tabte Traaden i hans Udvikling, saa var han til Slutning ganske enig med mig i, at Straffebestemmelserne skulde og burde forandres, kun at Regjeringen skulde tage Initiativet dertil; han var endog saa saa enig med mig, at han meente, at første Gang kunde en lille Mulct være passende, 2den Gang en større og 3die Gang Balget imellem en anden Slags Straf og en Mulct. Jeg veed nu ikke, hvor al den Uenighed da kommer fra, thi det er dog i Grunden det samme, som jeg har foreslaaet, blot at Straf-

fen 3die Gang skulde være lidt strengere. Dog, jeg troer, at Uenigheden reiste sig, da der var Tale om Dvaffsalveri og uberettiget Lægepraxis. Disse to Begreber, Dvaffsalveri og uberettiget Lægepraxis ere hidtil sammenblandede, det troer jeg, Ingen kan nægte; thi jeg formener, der foreligger tilstrækkelige historiske Kjendgjerninger derfor. Naar der nu var Tale om Dvaffsalveri alene, i strengeste Forstand, saa vilde jeg være den Jurist eller Læge meget takskyldig, der bestemt kunde destinere mig, hvad Dvaffsalveri da egentlig er. Naar det ikke er noget, der grændser til Mord, naar der ikke bruges saa strange Midler, at det er aabenbart, at enhver Læg og Lærd kan domme derom, at det er uforfærligt, saa troer jeg, at det falder vanskeligt at bedømme, hvad Dvaffsalveri egentlig er, og jeg troer, at alle Sundhedscollegier i Europa vilde komme op og nappes derom i hvert sit Land, og bedømme Begrebet heelt forskjelligt, idet de fulgte forskjellige Systemer. Saa ubestemt er Begrebet Dvaffsalveri, og derfor bør det ikke være en Rettefior for den juridiske Fremgangsmaade imod dem, der paatage sig at hjælpe deres lidende Medmennesker; et saadant ubestemt Begreb skal man ikke lægge til Grund, det er kun det, jeg bestrider. Juristerne have ganske vist istedet derfor benyttet Begrebet uberettiget Lægepraxis, andet er det slet ikke, der er blevet straffet, og for denne uberettigede Lægepraxis er det alfor strenge Straffe, der (under Dvaffsalveriets Navn) ere fæstsatte i Lovgivningen; derom ere vi vist Alle enige.

H. M. Pedersen: Med Hensyn til, hvad den ærede Justitsminister nylig har henvisst til, at det ifølge Loven af 5te September 1794 er muligt at erhverve en Tilladelse til at udøve Lægepraxis i een eller anden Retning, da er det ganske vist; men der er en væsentlig Ulempe forbunden dermed, nemlig, at Ansøgereis Duellighed skal bevises gennem vedkommende Pphyicat. Hvis det var muligt, at han ved Attest fra Folk, som han virkelig havde ydet Hjælp, kunde erhverve en saadan Tilladelse, da vilde jeg finde det henstigtsmæssigt; men naar han gennem vedkommende Læge skal